

נקודה למחשבה

מחשבה אקטואלית
מפרשת השבוע

לדמותה של שיגרה

פרשת שופטים

הגעת הביתה, לשערך. אל תשכח את המעלות הגדולות שרכשת שם, בירושלים. קח איתך צידה לדרך את התחושות העילאיות ואת רגשות-ההוד שחשת כאשר עמדת למרגלות בית המקדש והרגשת ששום דבר לא ינתק אותך מהאור האינסופי.

שלושת-הרגלים ממלאים אותנו במטען רב-ערך. את המטען הזה עלינו לקחת הביתה. לחיים.

דווקא אחרי ההתרוממות הנפלאה של החגים דורשת התורה להעמיד שופטים ושוטרים. מערכת אכיפת החוק והרשות השופטת מקבלים את כוחם מעם שבאמת מעוניין בהם. כשהעם נמצא במקום המרומם אליו הגיע מכוחם של החגים והמועדים, זו ההזדמנות לוודא שהתחושות הללו יישארו.

השוטרים והשופטים מהווים תמרורי-תזכורת למה שאנחנו באמת רוצים להיות. כולנו רוצים להיות טובים, כל אחד מאיתנו רוצה להיות שלם יותר, איכותי יותר. יש לנו את ההזדמנויות בהם המערכת נראית לנו ברורה. יש את ימי האור הללו בהם הדרך מאירה, הטוב שלנו שופע והעתיד נראה זורח.

החכמה היא לתפוס את הרגעים הללו ולהפוך אותם למשהו שאפשר להגדיר. לא להתמכר לתחושה הרוחנית האופפת אותנו ולשכוח שמחר יכול להיות יום אפרורי רגיל. אנחנו צריכים לעצור דווקא בימים הנחמדים והטובים ולקחת מהם כוכבי-אור שיזהרו לנו גם בחשיכה.

התפר שבין פרשת השבוע הקודמת לבין פרשת השבוע הנוכחית הוא הביטוי המאפיין את המעבר בין ימי החופשה לבין תחילתו של חודש אלול.

את פרשת ראה סיימנו בתחושה עילאית.

חגי ומועדי ישראל.

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשִּׁבְעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יִרְאֶה אֶת פְּנֵי ה' רִיקָם: אִישׁ כַּמִּתְנַת יָדוֹ כְּבִרְפַת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ: (דברים, טז, טז-יז).

ירושלים... בית המקדש... חגים ומועדים... איזו קדושה נעלה. אלו תחושות נשגבות.

שיא השיאים מגיע כאשר אנו יכולים לקחת את הכסף שלנו, את הבקר והצאן שאנו מכירים מהעבודה המאומצת בשדה, ולהפוך אותם לקודש. להקריב קרבנות שלמים ועולה לפני ה'.

אבל יום אחרי החג חוזרים הביתה. איך שמסתיימת לה התקופה הנפלאה בירושלים מגיע הזמן לארוז את החפצים ולחזור לשיגרה. מבט אחרון מלא געגוע לירושלים מלאת ההוד, וזהו. חוזרים לכבשים, ולעיזים, ולקשיים של חיי היומיום.

ובנקודה הזו נפתחת פרשת שופטים.

נְשָׁפְטִים וְנִשְׁטָרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוּה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְנִשְׁפְּטוּ אֶת הָעָם מִשִּׁפְטֵי צְדָקָה: (שם, יח-יט)

לחיים-קיבה, ראשית-הדגן-התירוש-והיצהר וראשית-הגז. לשם מה חוזרת התורה שוב על ייחודיותם של שבט לוי? ומדוע בדיוק כאן, לאחר דיני השופטים, השוטרים והמלכים, הגיע הזמן ללמד על מתנות-הכהונה?

על פי הדברים בהם פתחנו ההקשר ברור.

אנו יודעים כיצד לחיות חיים רוחניים-נטו. קרבנות, תפילות וקדושה. אנחנו יודעים גם כיצד לחיות חיים גשמיים-נטו, נתינת פורקן לרגשות ולאינסטינקטים. אבל האם ניתן לחיות חיים גשמיים-רוחניים? האם אנו יכולים לחיות חיים רגילים, ולהתרומם דווקא בתוך השיגרה האפרורית?

מזכירה לנו התורה: כן. לשם כך מתגוררים בינכם אנשי שבט לוי. תפקידם להורות כיצד חוקי התורה מרוממים את היומיום. הם מלמדים אותנו איך נוכל לחיות את חיינו, מתוך שימת מבטנו ומגמתנו בכיוון הנכון והראוי.

מתנות הכהונה המצויינות בפרשתנו מייצגות את הראשוניות, ההתחלתיות. ראשית-גיזת הצמר, ראשית-הדגן, ואף חלקי הבמה הראשונים. הלחיים מגיעים מראש הבהמה, הזרוע היא האיבר הראשון שיוצא מגופה והקיבה היא הראשונה בסדרת מערכת העיכול (עין מורה הנבוכים, ח"ג פרק ט).

מתנות אלו אף מתייחדות בדיניהם. לא ניכנס כאן לפרטיהן אך נציין כי הן אינן מוגבלות לאזור המקדש וחלקן נוהגות אף בימינו.

המתנות הללו מאפשרות לנו להתרומם דווקא מתוך החיים עצמם. בסביבה הטבעית שלנו, רחוקים מריגושים ומתחושות מלהיבות. הכהנים ומתנותיהם נותנים לנו את היכולת לצבוע את השיגרה האפורה בצבעים זוהרים ומאירים.

כאשר מתחילים טוב, הרבה יותר קל להמשיך נכון. כאשר אנו יוצאים לדרך, עלינו לקבל הכוונה ממשרתי ה'. כאשר נצליח לחיות את חיי השיגרה והיומיום על פי דברי האלוקים, ודאי שנחיה הרבה יותר טוב.

מיד אחרי שחוזרים מירושלים עיר הקודש, מתרגמים את קרבת-האלוקים למציאות ריאליסטית. אנחנו מכירים בעובדה שלפעמים בחיים גוררים אותנו אל תוך עצמם. לפעמים אנחנו לא מביאים לידי ביטוי רק את האנשים המושלמים שהיינו רוצים להיות. ובדיוק בשביל זה אנחנו ממנים גם שופטים וגם שוטרים. הם, בשליחותנו, יזכירו לנו בכל פעם שנאבד את עצמנו בטעות, מה אנחנו באמת רוצים להיות.

את פרשת השבוע אנו קוראים בתחילתו של חודש אלול. חודש אלול מיוחד בעולם היהודי לחשבון נפש. בימים אלו אנו מקדישים זמן ומחשבה לחיים שלנו, למי אנחנו כיום ומה היינו רוצים להיות.

פרשת שופטים קוראת לנו לא לעצור בתיאוריות מופשטות. לא לחשוב רק על כמה טובים היינו יכולים להיות לו הכל היה זורם על מי-מנוחות. לא.

את הזמן הזה שאנו מקדישים למחשבות חיוביות עלינו להפוך למשימות ברות-ביצוע. כל אדם יכול להכיר את עצמו מתוך התבוננות. עכשיו צריך להגדיר יעדים ומטרות. כך אומרת לנו התורה: אל תעצרו ב'מה היה אילוי', תתנו שופטים ושוטרים בפתחים ובשערים, בנקודות התורפה שלכם, במקומות בהם הייתם רוצים להשתפר. אם תציבו לעצמכם מפת יעדים מוגדרת, אם תכינו את עצמכם כראוי גם לימים הפחות זוהרים, תצליחו למקסם את עצמכם ואת היכולות שלכם.

•

בקריאת 'ראשון' של הפרשה מצווה התורה על השופטים ועל השוטרים. בקריאת 'שני' נותנת התורה קווים לדמותה של מונרכיה מתוקנת, שלטון מלוכני בו המלך עסוק בלשרת את העם ולא להיפך.

אך קריאת 'שלישי' נראית לרגע לא קשורה, ואולי גם -על-פניו- מיותרת. בחמישה פסוקים בלבד חוזרת התורה על מעמדם של שבט-הלויים בעם ישראל. לאחר מכן התורה מלמדת על 'מתנות-הכהונה', זרוע-

רוצים להעיר? להאיר? אתר 'נקודה למחשבה • הגות ומחשבה יהודית'

מוזמנים לפנות בטלפון: 054-849-6992 | nekudalemachshava.co.il

מעוניינים לקבל 'נקודה למחשבה' בכל שבוע למייל? כתבו לכתובת moshe.oppen@gmail.com